

щерната ся заключи. Слѣдъ малко щракнѣ ключелницата и ся заключи, исхрабтѣ и пѣтната врата — Паскаль излѣзе.

— Тако ми вѣра, (рече Гырджикътъ) ефено ся отървахмы. Сега обаче трѣба да извършѣ и най-подирнето ся юнашство; да излѣзѣ отъ тукъ и да минѣ здравъ-читавъ на Галатѣ.

— Колко за това, азъ ще кажѣ че не е нишо (рече единъ отъ калпазанытъ).

— Тѣй ти ся струва а?

— Какво ще ся каже то, тѣй ми ся струва! Ный всякой день прѣкарвамы на срѣщѣ хыляды талйры безъ никакъвъ страхъ.

Слѣдъ нѣколко часа, Гырджикътъ като справи отварникътъ си и ся опрости съ прѣтелитѣ си, влѣзе въ третото отдѣленіе на подземеліето, запали тамъ единъ фенерь и като отвори единъ капандуръ, слѣзе въ подломътъ, и тргнѣ къмъ морето. Слѣдъ нѣколко насамъ-натамъ лакотенія, той набляжи къмъ устіето на подломътъ и чуеше вече шумътъ на морето. Най-послѣ стигнѣ на устіето и стѣпи на пясъкътъ, но единъ гласъ който чу, направи го да ся стрѣсне.

— Хей чичо! какво търсашъ тамъ, бе чичо?

Гырджикътъ никога не бѣ осѣщаль да тупа тѣй силно сърцето му, и отъ немай какво да прави, истегли тутахъ си пищовтъ.

— Да не мръдвашь отъ мѣсто, извика той или...

— Бре гламко (шашкѣвъ)! отговори, като станѣ отъ пясъкътъ дѣто бѣ легнало, едно момче доста шудраво и дрицаво. Бре гламавщино! думаше то, кой какво ти казва? Азъ ти говорѣмъ като на човѣкъ, а ты ми теглишь пищовъ! кого плашишь ты? и кой си и какъвъ си ты? Крадецъ ли си бе? ей чичо! ако си отъ тѣхъ пасминѣ, земли и мене, бе чичо! и то хубаво; и азъ туй искамъ, крадецъ да станѣ. Гырджикътъ дойде на себе си, послѣ ся обади.